

[Lysholt Hansen.]

De mange ændringsforslag kommer navnlig som sagt fra kommunisterne og fremskridtspartiet. Der er gennem årene trukket mange skillelinjer op mellem kommunisterne og socialdemokratiet. Jeg skal derfor benytte resten af min taletid i denne omgang til at markere noget af det, som skiller socialdemokratiet og fremskridtspartiet.

Lad mig starte med at sige, at fremskridtspartiet er andet og mere end hr. Glistrup, og at alt for megen tid og alt for megen energi er blevet brugt på at diskutere hr. Glistrups person. Fremskridtspartiet repræsenterer først og fremmest en mere målbevidst og en mere ubønhørlig modstand imod den velfærdsstat, som socialdemokratiet har skabt, end den modstand, som velfærdssamfundet hidtil har mødt fra de borgerlige partier.

Med fremskridtspartiet har Danmark fået et virkeligt, ægte højreparti. Det smykker sig over for vælgerne med nogle sociale lokkevarer, hvilket også afspejler sig i ændringsforslagene, hvor f. eks. udgifterne til folkepensionen foreslås sat i vejret. Dette bør dog ikke kunne skjule, at ændringsforslagene vurderet under ét tegner en samfundsopfattelse, der er stik modsat socialdemokratiets.

Grundtonen i fremskridtspartiets ændringsforslag synes at være, at når blot vi får en meget mærkbar nedsættelse af indkomstskatten, må det være rimeligt at lade folk selv betale for en række af de ting, som det offentlige i dag betaler for dem. Denne grundtanke virker ganske besnærende på en del mennesker, som i dag er plaget af høje indkomstskatter, og som samtidig ser, hvorledes en række andre mennesker med store indkomster mere eller mindre lovligt unddrager sig beskatning. Den virker også besnærende på mennesker, der af en eller anden grund har fået ørerne i den efterhånden meget udviklede skattemaskine.

I socialdemokratiet forstår vi uviljen imod den højere indkomstskat, som mange lønmodtagere må betale. Vi forstår også uviljen mod den udviklede skattelovgivning, som vi selv har et medansvar for, men vi drager en helt anden slutning heraf end fremskridtspartiet. Vi kaster ikke hele systemet over bord i et anfald af forbitrelse. Vi søger i stedet at strømline det, at gøre

det mere retfærdigt, gøre det nemmere forståeligt. Det er bl. a. også derfor, denne regering har fået en særlig skatte- og afgiftsminister. Men vi opgiver ikke ideen om indkomstskatten som middel til at skabe større lighed i samfundet og som kilde til at finansiere velfærdsstaten. Velfærdssamfundet er ikke mindst socialdemokratiets værk, og vi vil forsvare det med næb og kløer.

Det kunne være fristende at tale om det samfund, der sætter fællesskabet over egoismen og skaber tryghed, hvor der før var angst, men jeg skal holde mig til forslaget til finanslov og søge at belyse forskellene i fremskridtspartiets og socialdemokratiets samfundssyn ved at gennemgå nogle af de stillede ændringsforslag.

Forinden må jeg dog have lov til endnu en gang at bestride realismen i de ændringsforslag, der er stillet af partiet.

Jeg skal gøre det på blot to punkter. Det drejer sig om ændringsforslagene vedrørende indkomstskatten og Grønlandspolitikken.

Ved ændringsforslag nr. 1 formulerer fremskridtspartiet sit krav om en meget væsentlig nedsættelse af beskatningen. Den skattefri bundgrænse skal hæves til 19.000 kr. i indeværende år og 60.000 kr. for indkomstsåret 1976. Kapitalvindingskatten skal efter ændringsforslaget ophæves fra 1. januar 1975, sømandsskatten fra 1. juli 1975.

Forslagsstillerne anslår, at dette i finansåret vil nedbringe skatteindtægterne på de 51½ mia kr. med 14½ mia kr., og det skal jeg ikke kommentere. Derimod skal jeg nævne, at den samlede indkomstskat i 1976 efter alt at dømme næppe vil overstige 10 mia kr., hvis bundgrænsen sættes til 60.000 kr. Jeg skal endvidere nævne, at alene kommunernes andel af kildeskatten efter indeværende års regler andrager 25 mia kr., som de skal have tilbage fra staten. Der vil således i 1976 komme til at mangle 15 mia kr. til kommunerne, og så vil der ikke være en eneste øre til staten i 1976 fra indkomstskatten. Så enorme indtægtstab ville det ganske enkelt ikke være muligt at modvirke gennem besparelser allerede i 1976, selv om man havde den bedste vilje dertil. Det har vi i øvrigt ikke.

Det andet eksempel, jeg skal nævne, er ændringsforslag til § 9, ministeriet for Grønland. Her er de samlede nettoudgifter opgjort til 800 mill. kr., som fremskridtspar-